אי משום ערב הפסח לאו שיורא הוא דהא

מני רבי יהודה היא ידאמר מימיהם של כת

שלישית לא הגיעה לומר יאהבתי כי ישמע

ה' מפני שהיו עמה מועמין יּ(הא אוקימנא) ה'

דלא כר' יהודה ודלמא האי תנא סבר לה

כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא אלא מאי

שייר דהאי שייר שייר ערב הפסח שחל

להיות בערב שבת אפיק שית ועייל שית:

ואין מוסיפין על מ"ח: ולא והא איכא ערב הפסח שחל להיות בשבת דאי לרבי יהודה

חמשין וחדא אי לרבנן חמשין ושבע כי קתני מיִדי דאיתיה בכל שנה ערב הפסח

שחל להיות בשבת דליתיה בכל שנה

ושנה לא קתני אמו ע"ש שבתוך החג מי איתיה בכל שנה זימנין דלא משכחת ליה

והיכי דמי כגון שחל יום מוב ראשון בערב

שבת כי מקלעינן יום מוב ראשון בערב

שבת מדחי דחינו ליה מאי מעמא כיוו

דאיקלע יו"ם הראשון של חג להיות בע"ש

יוה"כ אימת הוי בחד בשבת הלכך דחינן

ליה ומי דחינן ליה והא תנן יחלבי שבת

קריבין ביוה"כ ואמר רבי זירא כי הויגן בי רב

בבבל הוה אמרי הא דתניא מאיום הכפורים

שחל להיות ערב שבת לא היו תוקעין

ובמוצאי שבת לא היו מבדילין דברי הכל

היא כי סליקית להתם אשכחתיה לרבי

יהודה בריה דר' שמעון בן פזי דיתיב וקאמר

ר"ע היא לא קשיא הא רבנן הא אחרים

רש"ל, ג) שבת קיג. ויומא

מו.], ד) פצע קינו (יוממ מו.], ד) [שבת קיד:], ד) [תוספתא ערכין פ״א

ה"לו שנת פו: ר"ה ו:

דתנןן, ז) שקלים פ״ח מ״ח,

ה) ס"ח במערב, ט) ס"ח

הנהות הב"ח

(מ) תום' ד"ה אי משום

וכו׳ לאו שיורא הוא ומיהו בההיא ניחל:

מוסף רש"י

לא הגיעה אהבתי. אפילו

כלשוו (פחחים חד.).

דיוה"כ קדוש כשבת ואסור בכל מלאכה, ובמוצאי

שבת, אם חל צו יוה"כ,

לא היו מבדיליו. נתפלה

המבדיל בין קודש לקודש, כמו שמבדילין ביו״ט שחל

להיות במול"ש (שבת קיד:).

בלבד. כשאתה קובע כל

החדשים כסדרו אחד מלא ואחד חסר, הוו ארבעה ימים בין תחלת שנה

ימים, כולן שבועין, חוץ

מארבעה ימים (שבת פז:)

למת כפלי עלשי בחל בחל אם נקבע עלשיו באחד בשבת יהא לשנה הבאה

בחמישי בשבת, שוה חשבון

שנים עשר חודש אחד מלא ואחד חסר עולה

לשנ"ד ימים. והשלש מאות

ימיס (ר"ה כ. וכעי"ז שם ו: וערכין ט:). ואם היתה

שנה מעוברת חמשה.

שמוסיפין עליה חודש חסר שדוחה להן מן שבועים שלמים יום אחד (ר"ה

ה א מיי׳ פ״ה מהלי שבת הלכה כא סמג

לאוין סה: ים ב סמג עשין מג: ב ג מיי' פ"ו מהלכות ממידין הלכה י: בא ד מיי׳ שם הל׳ ג:

תורה אור השלם ו. אַהַבְתִּי כִּי יִשְׁמַע יְיָ אָת קוֹלִי תַּחֲנוּנְי: תהלים קטז א תהלים קטז א

רבינו חננאל ואמרינן לא יכלת למימר הכי, דאית לן למימר משנתנו ר' יהודה היא משנות היא היא דאמר מימיה של כת שלישית לא הגיעה לאהבתי כי ישמע ה׳ מפני שעמה מועטין, ואין להן פסחים הרבה כדי שיתעכבו בהן, ולא משכחת בערב פסח (דר׳) [לר׳] יהודה אלא מ״ב תקיעות. הילכד לאו שיורא . רמתניתיז (ד)קתני מ״ח ור׳ יהודה תני י"ו. ופרקינן האי תנא סבר לה כוותיה בערב הפסח. שאיז שם עליה בחדא בתקיעות דחשיב כל תלתא חד. הלכך שיורא דערב הפסח לאו שיורא הוא. ואקשינן והא איכא ערב הפסח שחל להיות בערב שבת דמשכחת אפי׳ לרבי יהודה מ״ח תקיעות, כיצד, כ״א שבכל יום וט׳ לכת הראשונה וט׳ לכת השניה וג׳ לשלישית הרי כאן י..... מ"ב, וג' להבטיל וג' להבדיל בין קדש לחול. אלא שייריה. הא נמי ראש העה שחל בשבת שייריה. השנה שחל בשבת שייריה. ואהדרינן לאקשויי אהא דתנן ואין מוסיפין על מ״ח, ולאו והא איכא ערב הפסח שחל בשבת, דאית תמן כ"א תקיעות שבכל יום, וי"ח לב' כתות וג' לשלישית הרי מ"ב, וט' למוספי שבת הרי נ"א אליביה דר' יהודה. ולרבנן דמוסיפין . ששה לכת השלישית. הרי [חשיב. ואקשינן ע״ש שבתוך החג נמי לא] שכיח בכל (ה)שנה, דזמנין . דמקלע יום טוב ראשוז . בערב שבת, ואין תוקעין למילוי המים ביום טוב, ולא משכחת לה מ״ח תקיעות בערב שבת. ופרקיגן כי מקלע ראש השנה בערב שבת, אתי יום הכיפורים אחר השבת, ודחינן ליה. (הם) [וכן] הכי נמי כי מקלע ברביעי אתי יום הכיפורים בערב שבת, ודחינן להו, דלא למקלע יום הכיפורים למקלע יום הכיפורים סמוך לשבת בין מלפניה ובין מלאחריה. ירושלמי במס׳ מגילה בתחילה. לית במט "מגילה בתחילה, לית כאן חל להיות בשני בשבת ולא חל להיות בשבת, דאי חל בשני. חל צומא רבא [חל] בשבתא צומא רבא בערובתא. הלכד לא מקלע

לעולם. ומקשינן איני דלא

. חייל יום הכיפורים סמוך

אי משום ערב הפסח לאו שיורא הוא הא מני רבי יהודה היא. תימה וכי יעמידנה כר' יהודה כדי שיקשה לו וכי האי גוונא איכא בנזיר פרק שלשה מינים (דף לח: ושם) אי משום בל יחל לאו (דף מא. ושם) אי משום חלי כופר לאו שיורא הוא (א) בההוא ניחא טפי

דאיצטריך ליה למימר הכי כדי שלא

יקשה למ"ד פלגא נזקא ממונא דשייר

חלי כופר מאי שייר דהאי שייר: בגון שחל יו"ם הראשון של חג להיות בערב שבת. לחין תקיעות של שמחת בית השואבה דוחות יו"ט אע"פ שהתקיעות של בטלה ממלאכות דוחות יו"ט כדתנן בסוף פ"ק דחולין (דף כו:) והטעם

:פי׳ בריש פירקין אלא ד' ימים בלבד. דקסנר אין מעברין את החדש לצורך וכולם הולכים לפי המולדות ובפרק ב' דערכין (דף ט: ושס) פריך דחיכה יומה דשעי לתלת שנין ואיכא יומא דחלקים לתלתין שנין לפי שיש עדיין שמונה שעות ותתע"ו חלקים ועולות השעות יום אחד לסוף שלש שנים והחלקים עולין ליום לסוף שלשים שנה ומשני כיון דליתה בכולי שני לא קחשיב:

תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם. בלא רב ספרא יכול להקשות כן:

דתניא אברי תמיד ניתנין מחצי כבש ולממה במערב ושלמוספיןניתניןמחציכבשולממה במזרח ושל ראשי חדשים ניתנין על כרכוב המזבח ולמעלה. והיא שנויה כן בסוף מסכת שקלים (פ״ח מ״ח) ואין גירסת הספרים שלפנינו נכונה: אתקין

היא דתניא ∘אחרים אומרים יאין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת חמשה מיתיבי יראש חדש שחל להיות בשבת שיר של ראש חדש דוחה שיר של שבת ואי איתא לימא דשבת ולימא דראש חדש אמר רב ספרא מאי דוחה דוחה לקדם ואמאי תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם אמר ר' יוחגן לידע שהוקבע ראש חדש בומנו והאי היכירא עבדינן הא היכירא אחריתא עבדינן יי(דתניא) ייחלבי יתמיד של שחר ניתנין מחצי כבש ולמטה יבמורח ושל מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה

י במערב ושל ראש חדש ניתנין תחת כרכוב המזבח ולמטה יי במולאי שבת: ואמר ר' זירא. התם באלו קשרים: כי הוינן כבכל הוה אמרי הא דמניא יוה"כ שחל להיום בע"ש לא היו סוקעין. להבטיל ולהבדיל משום דיום הכפורים נמי לאו מלאכה עביד: ובמולאי שבח. ואם חל יוה"כ להיות במולאי שבת: לא היו מבדילין. על הכוס בין קודש לקודש כדרך שמבדילין משבת ליו"ע דהתם הוא שהיוצא חמור והנכנס קל אבל כאן הנכנס חמור כיוצא לענין כל איסור תלאכה והוה אתרינן דברי הכל היא בין לרבי ישמעאל בין לר"ע דפליגי גבי אלבי שבת קריבין ביוה"כ מיתוקתה: כי סליקים להסם אשכחסיה לרצי יהודה בריה דר' שמעון בן פוי דיחיב וקאמר ר"ע היא. והתם מפרש למילתיה. מיהו שמעינן נמי מברייתה דחל יוה"כ במוצאי שבת: **הא רבנן הא אחרים.** מתני' רבנן דפליגי אדאחרים ואמרי מעברין החדש לצורך הלכך ר"ה בערב שבת לא מיקלע דדחינן ליה והנך מתניחין דאמרי מיקלע ולא אמרינן דחינן אחרים היא דאמרי אין מעברין את החדש לנורך: אנא ארבעה ימים בלבד. אם זה באחד בשבת יחול לשנה הבאה בחמישי בשבת דהיינו ארבעה ימים. וזה הסדר לפי מולד לבנה הוא שבין מולד למולד עשרים וחשעה יום ומחלה לשני מולדות חמשים וחשעה נמלא כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואחרים סבירא להו דאין מעברין ואין מחסרין שום חודש לצורך אלא קובעים ראשי חדשים אחד מלא ואחד חסר לעולם נמלא בין פסח לפסח ד' ימים ששה מלאים וששה חסרים שלש מאות וחמשים וארבעה ימים הן שלש מאות וחמשים ימים חמשים שבועות נמלאו ד' יתירים בין קביעת שנה זו לקביעת שנה הבאה: ואם היתה שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור לעולם חסר עשרים ושמונה ימים שלו ארבעה שבועות נמלא יום אחד יתר תנהו על ארבעה ימים שבשנה פשוטה הרי חמשה: מיסיבי. לרבי אחא דאמר חוקעין על כל מוסף ומוסף: לידע שהוקבע ראש חדש בומנו. האי חשיבותא עבדינן ליה להיכרא שיכירו דפשיטא להו לב"ד שקידשוהו כהלכתו ולא יגמגם לב אדם עליו דרוב בני אדם לא ראו חידוש הלבנה: **חלבי החמיד.** ה"ה לכל אבריו דכל אברי עולה קרי חלבי: ניסנין מחלי כבש ולמטה במזרח. ששה כהנים הזוכים בהולכת אברים כדאמרינן בסדר יומא (דף a.)

> לעולם, והתנן במסכת שבת פרק אלו קשרים שבות פוק את קריבין ביום הכיפורים. ואמר ר' זירא כי הוינן בבכל הוה אמרינן הא דתנן יום הכיפורים חלבי שבת קריבין ביום הכיפורים. ואמר ר' זירא כי הוינן בבכל הוה אמרינן הא דתנן יום הכיפורים שחל להיות בערב שבת לא היו תוקעין ובמוצאי שבת לא היו מבדילין, דברי הכל היא. אלמא חייל יום הכיפורים להיות בערב שבת ובאחד בשבת, ולא קא דחו ליה. ופרקינן הא דאמר ר' זירא דברי הכל היא ליתא, אלא מתני' דהתם אחרים היא דלית להו דחויים, [נ"א: ופריק כי מקלע ר"ה בע"ש אתי יוה"כ

ערב הפסח. שיש בשחיטת פסח כ"ו תקיעות שהפסח נשחט בג' כתות כת אחר כת כדאמר בתמיד נשחט (פסחים דף סד.) וכל כת קוראה את ההלל ג' פעמים שהיו פסחיהם מרובין והיו טעונין הלל שיורא הוא וכן בב"ק ספ"ק (דף טו.) ובכתובות פרק אלו נערות בשחיטתם ולא היו מספיקין לשחוט פסחם כל כת וכת עד שיקראוהו שלש פעמים ואף על גב דתנן התם

גמרו פעם שלישית כולו אבל מיהו אין כת שלא היתה גומרתו שתי פעמים ומתחלת בו פעם שלישית ואין חסר מן התקיעות כלום שבתחילת קריאתו תוקעין וכל קריאה

אע"פ שלא שילשו מימיהן היינו לא

ג' תקיעות: לא הגיעה לאהבתי. של קריאה ראשונה ואין בה אלא ג' תהיעות מפני שעמה מועטין שבשתי כתות הראשונות נתמלאה העזרה לכל כת ונשאר כת שלישית במעט ולא היה שחיטת פסחיהן מארכת בכדי קריאת שלש הללות: והאמרת רישת דלת כרבי יהודה. דחי כ׳ יהודה תקיעה ותרועה ותקיעה בחדא תוקעין. שש תקיעות שתוקעין בערב שבת להבטיל ולהבדיל, משום מני להו: סבר לה כווסיה בחדא. בערב הפסח ופליג עליה במנין התקיעות: ואלא. הואיל ואיכא לאוקמה כרבי יהודה מאי שייר דהחי שייר: ערב הפסח שחל להיות בערב שבת דחפיק שית. מתקיעות כת שלישית כר׳ יהודה: ועייל שית. דכל ערב שבת דהבטלה והבדלה: ולה מוסיפין על מ"ה ולה. בתמיהה גרסינן ליה: דאי לרבי יהודה חמשין וחדת. כ"ח שבכל יום וחשעה לתחלת שנה אחרת, שמנין חדשי לבנה כסדרן שנ"ד דמוספין הרי שלשים ושמונה עשרה דשתי כתות ושלשה דכת שלישית הרי חמשין וחדה: זימנין דלה משכחת לה. שיהו בו תקיעות דמילוי המים דמתני': והיכי דמי כגון שחל יו"ע הרחשוו בערב שבת. דשמחת בית השואבה לא דחיא יום טוב כדתנן מולאי יו"ט כו' וכי מטי תו ערב שבת הוה ליה שמיני עלרת: מידחה

דחינן ליה. ועבדינן ליה אלול מעובר

כי היכי דליקלע ראש השנה בשבת:

מ"ט כו' בחד בשבח. וחיישינן משום

ירהייא ומשום מתייא כדאיתא בראש

השנה (דף כ.): והחנן. פרק אלו

קשרים: חלבי שבת. של תמיד של

בין הערבים קריבין ביום הכפורים שחל במולאי שבת אלמא חייל יוה"כ

כ.) קסבר חודש עיבור לעולם חסר ואינו דוחה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' שבועות

רבינו חננאל (המשך) באחד בשבת ודחינז ליה. ה״נ כי מיקלע ברביעי אתי יוהכ״פ בע״ש. ומתני׳ דהתם אחרים היא דלית סבר כולהו ירחי אחד מלא ואחר חסר. דתניא אחרים השנה לראש השנה אלא ד׳ ימים בלבד, ואם היתה ד׳ ימים השנה מעוברת חמשה. וקיימא לן דלא הוי בקי ר' מאיר בסוד העיבור. והא דאחרים מיפרשא בערכין בפרק אין בערכין, ואסיקנא דהא [ד]ר' זירא לאו דברי הכל היא, י ולעולם לרבנן כל אימת דמתרמי הכי דחינן ליה כי היכי דמסירי להו בסוד אימסירא ליה לר׳ מאיר.

מסדרין אותו בתחתיתו של כבש מחליו ולמטה במזרחו של כבש עד שיבא המעלה ומקטירן מן הכבש ולמובח. וזה היה סימן שהן של תמיד שפעמים היו מתעכבין אברי תמיד עד המוסף והיה לריך היכר שלא יקטירו למוספין קודם לעולת התמיד דהא מפקינן של תמיד של המערכה לממיד של שחר הלכך היה לריך היכר: ושל מוספין, ניתנין כנגדו במערבו של כבש מקרא שאין שום קרבן קודם על המערכה לממיד של שחר הלכך היה לריך היכר: ושל מוספין. ניתנין כנגדו במערבו של כבש שהכבש רחבו שש עשרה אמה מן המורח למערב ואורכו ל"ב מן הלפון לדרום: ושל ראשי חדשים. אברים של מוספי ראשי חדשים ניתנין היו בכבש סמוך לכרכוב המובח למטה הימנו מעט דהיינו בחלי העליון של כבש שכל הכבש אורכו שלשים ושתים ואינו משפע ועולה אלא תשע אמות השש אמות מן הארץ לסובב והשלש מן הסובב ולמעלה נמלאו שני שלישי אורך הכבש מן הארץ לסובב: ולהיותו בשבת. שיר של

ראש חודש דוחה את של שבת. ואם איתא לדר' אחא, ליתני שיר דראש חודש [במוסף דראש חודש] במוסף דראש חודש] ובמוסף דראש חודש במוסף של שבת. ופרקינן, אמר רב ספרא איכא למימר דאמרי האי והאי, ומאי דוחה דקתני, דקדים דראש חודש. והא שבת תדיר, ותנן תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם. ופריק ר' יוחנן, להודיע שהוקבע ראש חודש בזמנו, מקדימין שאינו תדיר. איני והא הכירא אחרינא עבדינן ליה, באברים,